

му маслото. А пъкъ Боби го било много гнѣвъ на Дима, дѣто той се курдисвалъ изъ селото като нѣкой паша. Завистъ. Една вечеръ по мърчина, кога циганитѣ дигали гюрултия съ зурлитѣ и тжпанитѣ си, а Диму-чорбаджи си пиятъ винцето на чардака, хайдутъ Боби, прѣзъ плета му свирва една шикалка. и го умѣри право въ главата. срѣдъ челото.

— „Гласътъ на този тюфекъ е граматикъ Велювото шишане“, казалъ Диму-чорбаджи и плюсналъ (умрѣлъ). Още прѣзъ ноца, Велю, като разбралъ че тиквата ще се прѣсне у неговата глава, побѣгва въ Бургасъ, а отъ Бургасъ въ Русията и отъ тамъ се вече ни чю и види. А хайдутъ Бобя никои го непожтна, но на сѣтнѣ врѣме самси той си изѣде главата; ето какъ. Настървилъ се Боби да ходи ноцѣ у една жена, мжжътъ ѝ подушава това; една ноцъ го извардва и улавя при жената си, безъ да го пита много, много, блѣсва му три кола по главата, додѣ му распилява мозака и тамъ го стопилъ.

„Работитѣ въ селото ни отивали злѣ: на лопевинитѣ прѣдницата се не зимало. Турцитѣ отъ день на день се насжвали, но нѣмало що да направятъ. Селото било ферманлия, бератлия, неможали да го закачатъ. Въ едно отъ околнитѣ села Добралъ, имало единъ много хитъръ субашь-турчинъ; по неговото врѣме въ селото ни билъ чорбаджѣ дѣдо Черню, Добралекия субашь единъ день пѣвиква Черня Чорбаджи и му казва:

— „Азъ имамъ заповѣдь отъ Цариградъ да ви питамъ, до кога не ще плащате давнина.

— „Дѣо вѣка, отговорилъ дѣдо Черню.

— „Не може то да бжде дѣо вѣка, се трѣба да има отредено врѣме, я дайте берата да го расчетемъ.